

Hij had er zich meer van voorgesteld. Eigenlijk was het een perfecte anticlimax. De zon had stralend moeten staan blinken aan een azuurblauwe hemel, vogels hadden uitbundig moeten fluiten en een zachte wind had zijn haren moeten beroeren. In de praktijk regende het en waaide er een zure wind. Zijn dunne overjas beschutte hem nauwelijks tegen de barre weersomstandigheden. En toch kon hij een kamerbrede glimlach niet onderdrukken. Eindelijk! Hij keek links en rechts de straat af. Niemand stond hem op te wachten. Had hij eigenlijk ook niet verwacht. Er bleven niet veel mensen over die hem goed gezind waren. Eigenlijk geen enkele, zo bedacht hij. Maar dat maakte niet uit. Hij kon eindelijk beginnen aan zijn project dat hij zo lang had voorbereid. Gelukkig had hij indertijd zijn voorzorgen genomen zodat hij tenminste financieel geen zorgen zou hebben. Hij had genoeg ruimte om rustig aan de uitrol van zijn plannen te beginnen. Hij zuchtte eens diep, zette de kraag van zijn jas omhoog en begon te wandelen. Hij liep naar rechts waar hij na enkele honderden meters een straat in draaide, op zoek naar een bankfiliaal.

Donderdag 12 januari 2022

Rudi Goossens keek omhoog naar de trapgevel van zijn huis aan de Markt in Bree. Het was genoemd naar de vorige bewoner, Adrien Michiels en stond al jaren bekend als het Michielshuis. De woning was gebouwd in de 17de eeuw en was opgetrokken in Maaslandse Renaissance. Het sloot daarmee goed aan bij het ernaast gelegen Augustijnenklooster uit 1659. Dat was gebouwd door Gerardus van Taxus, afkomstig uit Bree en na zijn verdiensten in de keizerlijke troepen in de Dertigjarig Oorlog in de adelstand verheven. Hij wilde er een college voor de jongens van Bree en omgeving in huisvesten. Later werd het uitgebreid met een Augustijnenklooster. Eind jaren negentig was het omgebouwd tot het nieuwe stadhuis van Bree, een van de mooiste stadhuizen van Limburg. Hij had er zelf nog les gevolgd en zich vaak onwaarschijnlijk gestoord aan de vorige bewoner van het pand ernaast die niets liever deed dan de voetballen die over de afsluiting tussen de speelplaats en zijn tuin vlogen, kapot te steken. Het was een zurig oud ventje geweest en het was met een zekere genoegdoening dat hij het pand had gekocht toen die eenmaal overleden was. Hij had het laten restaureren en was er best wel trots op. Het was een

sierlijk gebouw dat een klasse uitstraalde die hij in zijn zaken ook wilde.

Hij had goed geboerd nadat hij in 1982 was afgestudeerd aan de UFSIA in Antwerpen als handelsingenieur. Hij was aan de slag gegaan bij een grote Limburgse bouwonderneming waar hij vijftien jaar op de financiële dienst had gewerkt. Hij had het tot COO geschopt, maar besloot na vijftien jaar dat hij moest stoppen zijn baas rijk te maken en aan zichzelf moest beginnen denken. Hij had samen met zijn tweede vrouw het bedrijf Gocon opgestart, de samenvoeging van hun twee namen Goossens en Coninx. Hij had Valerie ontmoet op de nieuwjaarsreceptie van Voka waar ze als afgevaardigde van het accountantskantoor waar ze indertijd werkte, naartoe was gegaan op vraag van haar baas die op vakantie in Tenerife zat. De Nieuwjaarsinvitito van Voka Limburg gold indertijd als hét grootste netwerkevent van de provincie, maar als je alle accountants, advocaten en verzekeringsmakelaars niet meetelde, bleven er niet zo erg veel echte ondernemers over, vond hij toen al. Ze waren aan de praat geraakt over koetjes en kalfjes, maar na enkele pintjes voor hem en glazen wijn voor haar ging het al snel over de vroegtijdige dood van zijn eerste vrouw en haar vechtscheiding van een advocaat. Hij had haar ook verteld dat hij van plan was om bij zijn huidige baas te stoppen en zelf een bedrijf op te richten. Zij had hem die avond zelf al enkele goede tips gegeven en ze hadden naamkaartjes uitgewisseld. Na enkele weken had hij haar

gebeld met de mededeling dat hij effectief een eigen bedrijf wilde oprichten en dat hij haar hulp goed zou kunnen gebruiken. Ze hadden afgesproken in restaurant d'Iterpoort aan de Opitterstraat, het enige restaurant die naam waardig in Bree dat bekend stond om zijn verfijnde Franse keuken. Ze hadden er niet alleen heerlijk gegeten en doelgericht gepraat, maar er was ook een eerste keer een vonk overgesprongen. Een jaar later waren ze niet alleen gezamenlijk bestuurder van de NV Gocon maar ook een koppel. Nog een half jaar later trouwden ze. Met het projectontwikkelingsbedrijf Gocon hadden ze zich toegelegd op de jonge maar groeiende markt van de welzijnscentra voor ouderen. Valerie had een systeem uitgedokterd van aandeelhouderschap waarbij oudere mensen een aandeel kochten in een woongemeenschap-met-verzorging en in ruil een forse vermindering kregen op de maandelijkse huurprijs en een serieus dividend op het einde van het jaar. Het was een win-winsituatie voor beide partijen en het had hen geen windeieren gelegd.

En nu trok hij de deur van zijn woning achter zich dicht om naar de oplevering van een nieuw project te vertrekken. Het complex heette Zonnewende. Het was gevestigd in Bree zelf, naast de welzijns-campus Gerkenberg en deels gevestigd in het oude klooster van de Missionarissen van het Heilig Hart. Hij had via een groots opgezette prospectieronde tientallen investeerders gevonden die tussen de 100.000 en 400.000 euro betaalden om in het project te stappen. Zij kregen de garantie op een

bruto rente van 3,50% en een serieuze korting op de huur en de later te verlenen zorg. Meestal waren het mensen op leeftijd die gepensioneerd waren en hun spaarcenten aan hem toevertrouwden met de zekerheid van een veiligere en betere opbrengst dan aandelen, obligaties of cryptomunten. De eerste zaten in zwaar weer door de opeenvolgende crisissen en cryptomunten waren gewoonweg een volatiele loterij. Vandaar dat veel mensen geloofden in hun project en instapten. Niet alleen in Bree maar ook op andere plaatsen in Limburg.

21 juni 2022

Marijke Goossens sloeg haar geschiedenisboek dicht, gaapte en stretchte haar benen en armen. Het was al tien uur 's avonds en morgen woensdag had ze op het vierde jaar Latijn-Moderne talen aan het Augustinusinstituut in Bree haar laatste examen: Geschiedenis.

Ze maakte haar boekentas klaar voor de volgende dag en zette zich achter haar laptop. Ze tikte het adres van Chatimity in de zoekbalk. Chatimity was de populaire chatroom die zij en veel van haar vrouwelijke klasgenoten intensief gebruikten om de wereld van jongens en van het daten te verkennen.

Ze zag er goed uit, dat wist ze. Haar blonde krullen dansten op haar schouders, haar parmantige borstjes beloofden, haar blauwe ogen sprankelden en haar volle lippen leken gemaakt om te kussen. Ze had al enkele ervaringen met jongens uit haar klas, maar dat waren allemaal puberale klunzen die volstrekt geen idee hadden van wat een meisje van zestien jaar wilde. Als ze kusten gingen ze er als een bulldozer tegenaan. Subtiliteit, zachtheid, romantiek leek in die puberwereld niet te bestaan en het was precies dát wat Marijke zocht. En gevonden had bij Patrick, een jongen van achttien die ze

ontmoet had in Chatimity. Ze hadden voorzichtig contact gezocht, foto's uitgewisseld en gesprekken gevoerd over liefde, over jong zijn, over hun toekomstplannen, over muziek en uitgaan, over films en videogames. Ze voelde een sterke connectie met hem. Morgenmiddag zou ze met hem afspreken. Ze ging nu in de chatroom kijken waar en hoe laat.

's Anderendaags 's morgens verscheen ze fris en opgewekt aan het ontbijt. Haar vader en moeder keken verbaasd op. Normaal was hun dochter op dit tijdstip nauwelijks aanspreekbaar.

“Oei, zo vrolijk?” vroeg haar moeder. “Wat is er aan de hand?”

Marijke keek niet op van haar kom met ontbijtgranen en mompelde: “'t Is omdat ik mijn Geschiedenis zo goed ken. Oh ja, ik ga straks na school met Stella iets eten in de kebabzaak. Daarna gaan we naar haar thuis om naar muziek te luisteren en wat te gamen. Misschien blijf ik er wel slapen.”

Stella was haar hartsvriendin met wie ze al van in de kleuterschool bevriend was. Haar ouders waren goede bekenden van de ouders van Marijke en genoten hun volste vertrouwen.

“OK, maar bel nog als je blijft slapen, zodat we ons niet onnodig ongerust maken.” zei haar moeder.

“Goh mam, wat kan er nu in zo'n dorp als Bree gebeuren?”

“Je weet maar nooit. Papa ontmoet de commissaris van de politiezone Carma regelmatig bij de Rotary en als je die zijn verhalen moet geloven is er best wel wat criminaliteit in deze stad.”

“Nou, nou Valerie”, kwam haar vader tussenbeide, “die vertelt dat vaak ook maar om stoere verhalen te vertellen aan tafel.”

Terwijl hij het zei, keek hij zijn vrouw strak aan als om te zeggen: jaag dat kind nu geen schrik op haar lijf. Hij vond dat ze de opvoeding van hun kind helemaal verkeerd aanpakte en dat was steeds vaker de reden van de ruzies die de sfeer thuis vaak verpestten. Hun huwelijk was niet meer wat het was geweest, maar zakelijk waren ze nog steeds een succesvol koppel

“Jamaar, ik bel wel.” antwoordde Marijke. Ze nam haar tas en jas en vertrok naar school die omzeggens in haar achtertuin lag.

Toen ze naar buiten stapte zag ze dat het een stralende dag was. De zon blikkerde al aan een felblauw firmament en verwarmde Bree al met haar felle zonnestralen. Het hart van Marijke werd verwarmd door de gedachte dat ze straks Patrick voor het eerst in het echt zou ontmoeten. Het zou haar te lang duren vooraleer ze de school kon verlaten. Ze had haar plannetje gedeeld met Stella en afgesproken dat die haar zou dekken als het nodig moest zijn. Stella was al net zo opgewonden als Marijke zelf. Zij

had ook contact met iemand op Chatimity en te gelegener
tijd zou Marijke háár alibi zijn.

22 juni 2022

Rudi Goossens zat in een meeting met zijn architect, zijn directeur uitbating en het stadsbestuur van Bree in de persoon van burgemeester Jos Janssen en schepen voor huisvesting Maarten Gekiere. Ze spraken de plannen door om het oude kloostergebouw verder aan te passen aan de noden van de campus door er onder andere een restaurant in te vestigen. Het was de bedoeling om er een breed toegankelijk klasse restaurant van te maken en ze overliepen de mogelijkheden zowel qua inrichting als qua uitbating.

Het grootste gedeelte van het project was al gerealiseerd en spoedig zouden de eerste bewoners hun flats betrekken. Er waren door corona de nodige problemen opgedoken tijdens de bouw maar die hadden ze allemaal kunnen oplossen. De investeerders waren over de brug gekomen en het project zag er rooskleurig uit. Het zou een nieuw succes worden in het verhaal van Gocon.

Plots zoemde de telefoon van Goossens. Hij keek op het schermje en zag dat het zijn vrouw was. Hij drukte de oproep weg en wendde zich opnieuw naar de burgemeester. Maar de telefoon zoemde opnieuw. Geërgerd nam hij op en zei: “Valerie, je weet toch dat ik in een meeting ...”

Verder kwam hij niet. Zijn vrouw gilte hysterisch: “Je moet naar hier komen. Nu!”

“Jamaar ...”

“Nu Rudi, godverdomme. Het is een kwestie van leven of dood! En zeg niets tegen de anderen.”

Verbouwereerd keek Goossens de andere aan de tafel aan.

“Euh, er is blijkbaar iets aan de hand thuis. Ik moet even weg, maar ik ben zo terug, denk ik. Jullie kunnen intussen wel verder plannen. Jullie hebben mij daar niet echt bij nodig.”

Hij haastte zich naar zijn Mercedes 350 SLE en stoof naar huis. Wat zou dat te betekenen hebben? Hij was flink geschrokken. Valerie was normaal gezien geen hysterisch persoon. Integendeel, ze was doorgaans de kalmte zelve. Er moest wel degelijk iets ernstigs aan de hand zijn.

Hij zette zijn auto op een van de twee privéplekken in de ondergrondse parkeergarage en snelde naar boven. Daar vond hij zijn vrouw in alle staten.

“Valerie, wat is er aan ...”

“Kijk hier!” schreeuwde ze en ze gaf hem haar smartphone. Daarop stond een filmpje te wachten om afgespeeld te worden. Hij drukte op de starttoets en voelde zijn hart meteen ijskoud worden. Hij keek naar een wit doek waarvoor een stoel stond en daarop zat zijn dochter Marijke. Ze keek angstig voor zich uit. Hij zag dat ze beefde. Ze keek met een wanhopige blik recht in de camera. Hij zag dat ze een prop in haar mond had en dat ze geweend had want er waren sporen van tranen te zien op beide wangen. Het beeld sneed door zijn hart. Hij snakte naar adem. Dit kon toch niet. Niet met ZIJN dochter! En hoe ...? Ze was toch bij Stella!

Plots klonk een stem van iemand die niet in beeld kwam: “Mevrouw en mijnheer Goossens, zoals u kan zien heb ik uw dochter. Ze verkeert in goede gezondheid en dat zal ook zo blijven, tenminste als u doet wat ik u opdraag. U hebt tot morgenmiddag de tijd om 100.000 euro in bitcoin te storten op een wallet. Het adres bezorg ik u morgen. Zorg dat u de nodige centen bij elkaar krijgt om bitcoins te kopen. Het is belangrijk dat u met niemand hierover spreekt of communiceert. Ik hou al uw gedragingen in de gaten en heb al uw communicatiemiddelen gehackt. Om dat te bewijzen kan ik u vertellen dat mevrouw u om 11.23 uur gebeld heeft tijdens een meeting met de architect, de burgemeester en de schepen. Als ik merk dat u toch hulp inroept van politie of een andere instantie, ziet u uw dochter niet meer terug.”

En toen vervaagde het beeld met een laatste close-up van het gezicht van Marijke waarop duidelijk zichtbaar was dat ze in absolute paniek verkeerde.

Goossens liet zich terugvallen op zijn stoel en keek zijn vrouw ontredderd aan.

“Ik heb al met de ouders van Stella gebeld, maar daar is ze nooit aangekomen. Zij hebben Stella op de rooster gelegd en blijkbaar had Marijke een afspraak met een jongen die ze via een of andere chatservice heeft leren kennen. Dat zal dan de ontvoerder geweest zijn die zich voordeed als een of andere jonge gozer.”

“En wat nu?”

“Hoe bedoel je, wat nu?” riep Valerie. “Betalen natuurlijk. Ik wil mijn dochter terug.”